

»Mačja mati«

3.

(Konec)

Gospodično je vzdramil iz razmišljanja krik, ki je prihajal z ulice. Vstala je in šla gledat, kaj se je zgodilo. Kar je videla, jo je napolnilo z ogorčenjem.

Neki fant je podil lepo, angorsko mačko. Uboga živalca, ki jo je zadelo že več kamnov, je naposled splezala na drevo. Pred kamenjem pa tudi tam ni bila varna.

V tem trenutku je prišla mimo desetletna deklica.

»Fuj, sram te bodi!« je zaklicala fantu, ki je preganjal mačko. »Kaj ti je storila uboga žival, da jo tako mučiš?«

Fant se ji je smejal na to in še dalje zaval mačko s kamenjem, dokler ni prišel mimo neki gospod, ki ga je nagnal.

Medtem ko je deklica vabila mačko z drevesa, je prišla gospodična pod drevo. Mačka je zamijavkala, splezala z vrha in skočila njej na ramo.

»Pridna deklica si!« je gospodična pobozala deklico. »Kako ti je ime?«

»Gretica.«

»Gretica, pridna si, ker se zavzemaš za uboge živali, ki jih hudobni fantje preganjajo. Tu imaš — vzemi...«

Pri tem je prožila deklici novce.

Deklica je preplašeno gledala novce. Bil je zlatnik.

»Najbrž ste se zmotili!« je rekla gospodični in ji je hotela vrniti zlatnik.

»O, ne!« je ta odvrnila. »Le imej ga! Veseli me, da si tako poštena in skromna... Sedaj pa pojdi z menoj!«

»Rada bi šla, a ne smem, dokler mami ne povem.«

»No, pa pojdi mami povedat, potem pa pridi!«

Deklica je odhitela, gospodična pa je šla domov. Služkinji je naročila, naj pripravi dobro južino.

Gretica je res prišla h gospodični. Naslednje dni so se njeni obiski ponavljali. To je trajalo kakih deset dni. Potem pa je mati mi več pustila, ker je mislila, da je neznanj dobrotnici morda v nadlego.

Po nekajdnevem izostanku je deklico gospodična srečala na ulici.

»Gretica, zakaj pa več ne prihajaš k meni?«

»Mama me ne pusti. Pravi, da sem vam v nadlego.«

»O, ne! Le pridi spet!«

Deklica je materi povedala, da jo je gospodična spet povabila.

Mati si je štela v dolžnost, da to dobrotnico obišče in se ji zahvali. Oblekla se je in šla z otrokom na obisk.

Ko sta mati in Gretica prestopili prag gospodičine sobe, se je odigral žalosten prizor. Gospodična je nekaj hipov strmela proti vratom, potem pa je zavpila:

»Nesrečnica, kaj iščeš tu? Ven iz moje hiše, hinavka, ki si uničila mojo srečo!«

Zena trgovca J. F. — ker to je bila mati male Gretice — se je naslonila na vrata, da ne bi padla. Čez čas je zajeceljala:

»Sestra — ti si? Hotela sem se ti zahvaliti za dobrote, ki si jih izkazovala Gretici — moji hčerki.«

»Gretica je tvoja hčerka? O, če bi bila jaz to vedela! Ven! Ne prikaži ta se mi več!«

»Sestra, za božjo voljo te prosim, usmili se!«

»Zate nimam usmiljenja. Poberi se!«

Mati je prišla otroka za roko.

»Gretica, pojdiva!«

Otrok je žalostno pogledal svojo dosedanjno dobrotnico.

Vrata so se zaprla za nesrečno materjo in hčerko.

Otrokov žalostni pogled se je gospodični zasadil v srce in jo preganjal. Nekaj ji je reklo, naj se usmili sestre zaradi otroka, a je s silo dušila ta glas.

4.

Gospodična M. je preživljala žalostne dneve. Ni mislila, da ji je mala Gretica tako prirasla k srcu.

Nekega dne se je odločila, da bo pisala sestri pismo, a ko je že vse imela pripravljeno, se je premislila.

Dnevi so minevali. Za gospodično so postajali vse hujši. Gretico bi rada videla. Poleg tega jo je vse bolj preganjal glas, naj odpusti sestri.

Poletnega popoldne se je podala na sprehod. Zavila je proti potoku, ki je tekel za trgov. Počasi je stopala ob potoku proti mlinu.

V senci vrbe, ki je rasla na bregu potoka, je nenadoma zagledala deklico. Ko je prišla bližje, jo je spoznala.

»Gretica! Gretica!« je vzkliknila.

Deklica se je prestrašila. Zbežati je hotela. Pri tem je tako neprevidno skočila, da je izgubila ravnotežje in se zvrnila v potok.

Gospodična je za hip otrpnila od groze. Potem je začela vpiti:

»Na pomoč! Na pomoč!«

Ker v bližini ni videla žive duše, je sama skočila v vodo. Zgrabila je deklico in jo privila k sebi. Ker ni znala plavati, jo je voda pograbila in nesla proti vrtincu.

Medtem je tekel proti kraju nesreče mlinar, ki je slišal klice na pomoč. Ko je zagledal v vodi ponesrečenki, je skočil za njima. Ker je bil močan in dober plavalec, ju je brez posebne težave spravil na breg.

Za mlinarjem je prihitel tudi hlapec. Moža sta odnesla ponesrečenki, ki sta bili nezavestni, v mlin.

Čez nekaj časa sta se obe osvestili. Gospodična je vsa srečna privijala otroka k sebi in ga poljubljala.

Nenadoma so se odprla vrata in v sobo je prihitela Gretičina mati, ki so jo bili obvestili o nesreči. Ko je zagledala sestro in deklico, je vzkliknila:

»Sestra! Ti si rešila mojega otroka? Bog ti tisočkrat povrni!«

Gospodična je stopila k sestri, jo prijel za roko in ji rekla:

»Regina — jaz ne morem več živeti brez tega otroka... Pri meni bo moral ostati...«

»Ljuba sestra, kako bi se mogla jaz ločiti od svoje Gretice?!«

»Kdo pa pravi, da bi se morala ločiti od nje?... Kar je bilo, naj bo pozabljeno!... Vidve pa bosta ostali pri meni. V hiši bo za vse tri dovolj prostora!«

Regina je zajokala od veselja. Oklenila se je sestre in jo poljubila.

*

V starinski hiši je zavladovalo novo življenje. Mijavkanje sicer ni utihnilo, a bolj glasno je bilo Gretičino veselo čebljanje.

Gospodična je nehala biti »mačja mati« in je postala mati revežev in sirot.

*

SMEJTE SE!



Nedejski jezdec: »Ali ta narha ni plašljiva?«
Fantek: »Ne, saj je cele noči sama v temnem hlevu...«

Mladostne želje

»Ali se vam je ureničilo dosti mladostnih želja?«

»Samo ena.«

»Katera?«

»Kadar so mi v otroških letih umivali glavo, sem si zmerom želel, da bi bil — brez las.«

Prebrisan cigan

Cigan je šel k spovedi in pri tej priložnosti se mu je posrečilo, da je ukradel župniku uro iz žepa. Župnik ga je vprašal, kakšne grehe ima na vesti.

»Uro sem ukradel.«

»Vrni jo lastniku!«

»Tu jo imate!«

»Jaz je ne potrebujem!«

»Ponujal sem jo lastniku,« je dejal cigan, »pa je ni maral vzeti. Kaj naj sedaj storim?«

»No, potem jo pa kar obdrži!«

»Hvala,« je rekel cigan, se prekrizal in šel.

Po svetem pismu

»Stric, ali ne pravi sveto pismo, da je treba hudo poplačati z dobrim?«

»Da, Mirko!«

»Potem pa mi daj dinar. Tvoje naočnike sem razbl...«

Kateri naj pomaga?

Neki oče je imel dve hčeri. Ena je poročila vrtnarja, druga pa lončarja.

Čez nekaj časa je oče obiskal prvo hčer. Vprašal jo je, kako ji gre. Odgovorila je:

»O, dobro mi gre. Samo eno je nerodno: kar naprej moram prositi Boga, naj dežuje, da ne bi bilo treba vrta zalivati.«

Nekoliko pozneje je oče obiskal drugo hčer. Tudi njo je vprašal, kako ji gre. Dobil je odgovor:

»Vse je dobro, samo moliti moram nenehoma, da bi nam Bog dal lepo vreme, da bi se lonci hitro sušili.«

Oče je zmajal z glavo in rekel:

»Ti prosiš za lepo vreme, sestra pa za dež. Zdaj pa res ne vem, kateri bi pomagal.«

Neločljiva

»Ali si že slišal, da sta se Tonč in Janez včeraj stepla?«

»Kaj poveš?! Jaz sem pa mislil, da sta ta dva neločljiva.«

»Saj sta tudi bila. Štirje so ju s težavo spravili narazen!«

*

UGANITE!

Železno tramovje, črno okovje, suho drobovje, kdor me ne rabi, rad me pozabi. (Džeznik.)

Kakšna razlika je med 2 dinarskim kovancem in 100 dinarskim bankovcem? (88)

Kdo je vedno doma, čeprav gre iz hiše?

Kaj peče noč in dan in vendar ne zori? (Kopitar.)

Imam luknjo in napravim luknjo in še grem skozi to, kar napravim. (Igr.)

*

IGRAJTE SE!

Kuhanje jajca v roki

Na jajcu napravimo malo luknjo in izcedimo skozi njo malo beljaka, nato pa vlijemo v jajce malo močnega žganja, potem luknjo zamašimo in jajce hitro v roki obračamo. Jajce se kmalu skuha in ga lahko pojemo.



Izrežite in sestavite!